

דרך הדי"ק

מתורתו של האדמו"ר רבי יאשיהו יוסף פינטו שליט"א

מרתת שמתי | גיליון 24 | כד' בניסן תשפ"ג

סעודה ראשונה

"אל תשקצו את נפשתיכם בכל השרץ השרץ ולא תטמאו בהם ונטמתם בהם"
 ק"נ טעמים דרש התלמיד לטהר את ק"נ הטעמים של הנחש שפיתה את אדם.

בהמשך לגמרא (עירובין יג:) של אותו תלמיד שדרש מאה וחמישים טעמים לטהר את השרץ, נשאל למה דוקא מאה וחמישים טעמים היה מפרש על השרץ, למה לא מאתיים או מאה. בכל דבר בתורה יש סיבה וסימן, כל דבר בתורה הוא בעל משמעות מיוחדת, אם כך למה דוקא מאה וחמישים פירושים אותו תלמיד היה מפרש?

אז אולי אפשר לבאר ולומר כך, ידוע שהתורה נדרשת בפרד"ס פ"שט ר"מז ד"רש ס"וד, אלו הארבע דרכים ויסודות ללמוד ולחדש דברים בתורה הקדושה. ומובא בגמרא (ר"ה כא:) שיש בתורה חמישים שערי בינה, ושער החמישים הוא השער והמקום הגבוה ביותר. מי שמגיע לשער החמישים מגיע למקום שאין השגה בו כלל ואפילו משה רבנו הגיע רק ביום פטירתו לשער החמישים.

וצריך לדעת שהחמישים שערים זה לא דבר באופן כללי, אלא אדם למשל פירש איזה פירוש לאותו פירוש שאמר יש חמישים שערים ברמז, חמישים שערים בסוד, חמישים שערים בדרש, בפשט יש פשט אחד, אם כך חמישים פירושים כפול שלוש של רמז דרש וסוד יוצא מאה וחמישים. אותו תלמיד שהיה מפלפל להתיר את השרץ, הביא מאה וחמישים טעמים ולא מאתיים כי חמישים זה על פי הרמז, חמישים על פי הדרש וחמישים על פי הסוד, שיהיה מובן על פי שלושת הדרכים.

על פי זה אפשר גם לבאר ולומר, הנחש פיתה את אדם הראשון לאכול מעץ הדעת, אז גם הפיתוי של הנחש היה כנגד שערי הקדושה, לכן פיתה את אדם במאה וחמישים שערי טומאה חמישים על פי הרמז, חמישים על פי הסוד וחמישים על פי הדרש.

ורואים בספר תהלים שכתב דוד המלך שיש בו מאה וחמישים פרקים, למה דוקא מאה וחמישים פרקים? אלא כדברינו, לתקן את המאה וחמישים פירושים של הנחש שהכניס באדם הראשון שיחטא ויאכל מעץ הדעת.

זהו מה שאמרת המשנה (אבות ד, כ) אל תסתכל בקנקן אלא במה שיש בו, אל תסתכל בק"ן שזה מאה וחמישים פירושים ריקים מהצד

של היצר הרע לטהר את השרץ שהם רק כדי לפלפל, אלא במה שיש בו רק במאה וחמישים אמיתים וטהורים בזה להסתכל, ולא במאה וחמישים פירושים של היצר הרע להתיר את מה שאסור להתיר.

וכך עוד אפשר לבאר, פרעה מלך מצרים היה הגלגול של נחש ומשה רבנו היה גלגול של הבל. אומר המדרש (שמו"ר א, לד) שפרעה חלה בצרעת וכל יום היו שוחטים לפרעה מאה וחמישים ילדים שירחץ את גופו בדם, כי על ידי אותם מאה וחמישים ילדים ששחטו באו כדי לתקן ולטהר את המאה וחמישים פלפולים של היצר הרע, הנחש שבא לפתות את האדם לאכול מעץ הדעת.

מפתח לכל השערים שבשמיים

מוקד ארצי *8260

ספר דברים צוואת עשה רבנו רביא עשה צו חקנת האדמו"ר רבנו יאשיהו יוסף פינטו שליט"א

סרקו את הברקוד החדש והצטרפו לקבוצה של כבוד האדמו"ר רבי יאשיהו יוסף פינטו שליט"א

כל אדם בחיים צריך לדעת, להיות צדיק מיד הכל "כן", אשריו מה טוב חלקו. להגיד "לא" זה לא דבר טוב, דבר קשה. להתמודד בין הטוב לרע ובסוף להחליט ולהכריע את הטוב, זה הדבר הגדול ביותר וכל אדם שמסתפק בין טוב לרע ומכריע לטוב, הזכות שהוא מקבל שהוא מכניע את היצר הרע, היא זכות עצומה, זכות גדולה ביותר.

גרם לעצמו שאיבד את הכהונה ואחיו לקח את הכהונה.

דעו לכם! קריאת ספר דברים גורמת להמתקת הדינים

טלמי אוליא

"וַיְהִי בַיּוֹם הַשְּׁמִינִי קָרָא מֹשֶׁה לְאַהֲרֹן וּלְבָנָיו וּלְזִקְנֵי יִשְׂרָאֵל" האדם צריך ללכת אחרי הקב"ה בתמימות ולא להכניס מחשבות של ענוה וצדקות כלפי הקב"ה.

אנחנו רואים בפרשת השבוע "וַיְהִי בַיּוֹם הַשְּׁמִינִי קָרָא מֹשֶׁה לְאַהֲרֹן" מובא במדרש (ויק"ר יא, ו) שמשה רבנו במשך שבעה ימים היה בונה את המשכן, ביום השמיני גמר לבנות את המשכן ונתן את הכל לאהרן. משה רבנו היה צריך להיות כהן גדול, אבל משה רבנו הפסיד את הכהונה ונתן אותה לאהרן. נשאל אם כך למה משה רבנו לא קיבל את הכהונה בסוף שהיא המעלה והדבר הגבוה ביותר?

אלא אפשר לומר דבר מפיח שצריך כל אדם לשים בנפש שלו, מתי שמשה רבנו היה רועה צאן בבית של יתרו, כבשה אחת ברוחה ומשה רבנו רדף אחריה. פתאום ראה מחזה אלוקים שהסנה בוער באש ואינו אוכל, במשך שבעה ימים רצופים עומד שם משה רבנו והקב"ה מתחנן אליו ללכת לגאול את בני ישראל, ומשה רבנו אומר לקב"ה שהוא לא יכול. שאל הקב"ה את משה רבנו למה, ענה משה רבנו לקב"ה כי אח שלי הגדול, הוא המלך והוא הרב והמנהיג של עם ישראל בארץ מצרים, פתאום אני אבוא ואני אקח לו את זה אני לא רוצה. שבעה ימים רצופים הקב"ה עומד ומשכנע את משה רבנו ללכת לגאול את בני ישראל, אבל משה רבנו לא רצה לפגוע באהרן.

הקב"ה אמר למשה רבנו (שמות ד, יד) "וְרָאָךְ וְשָׁמַח בְּלִבּוֹ" שאהרן ישמח בזה, אבל משה רבנו לא רוצה. על זה שלא שמע לקב"ה והלך לגאול מיד את בני ישראל, אלא התנהג יותר מידי צדיק וחסיד, עם יותר מידי פירושים, על זה נענש משה רבנו שלא היה כהן גדול. על זה שמשה רבנו הצטדק יותר מידי ודאג לאחיו שהוא יהיה הכהן, איבד את הכהונה.

ופה לומדים יסוד גדול, מה שהשם אומר לאדם, עליו לעשות בתמימות. לאדם אסור לנסות להיות חכם מעל למה שהקב"ה אומר לו. הרבה פעמים אדם אומר אני אהיה תמים, אני אהיה צדיק, אני אהיה ענו ואנסה כך, אבל הוא עושה נזק לעצמו. משה רבנו התחיל להיות ענו, צנוע ותמים, הקב"ה אני לא רוצה, תתן לאהרן הוא יותר טוב ממני,

שניית הדי"ף

שאלה:

כבוד הרב רציתי לשאול איך להתייחס לעין הרע קנאה של אנשים? בעלי ב"ה מצליח והוא רוצה לבנות בית חדש ולקנות לי אוטו מפואר, ואנחנו קצת חוששים בשביל עין הרע ושלא יהיה קנאה ותחרות.

תשובה:

צריך להיזהר מעין הרע, אבל מצד שני, כל דקפיד בהדיה ודלא קפיד לא קפדי בהדיה (פסחים קי:) מי שלא פוחד מזה אין לו מה לפחד מזה. אדם צריך ללכת בגשר שבין לבין לעשות, ודאי שאדם לא יקשור את עצמו ולא לעשות.

לעשות בחוכמה, ובחוכמה ללכת בין הטיפות השם יעזור שבע"ה "בְּרַכַּת ה' היא תַעֲשִׂיר וְלֹא יוֹסֵף עֶצֶב עִמָּה" (משלי י, כב) ולהקפיד בצדקה ובמעשים טובים, ובזכות הצדקה והמעשים טובים, השם ישמור את הבית, את האוטו, את כל הדברים ששום דבר רע לא יגע ולא יפסול ולא יזיק והכל יהיה בנחת ובטוב.

"אל תשקצו את נפשתיכם בכל השרץ השרץ ולא תטמאו בהם ונטמתם בהם"

האדם יכול לעלות ולהתעלות בקיום התורה והמצוות בדרך שהתיר הקב"ה ובדרך שאסר.

הגמרא אומרת (עירובין יג:): תלמיד היה לו לר"מ וסומכוס שמו, שהיה אומר על כל דבר ודבר של טומאה ארבעים ושמונה טעמי טומאה ועל כל דבר ודבר של טהרה ארבעים ושמונה טעמי טהרה. ועוד ממשיכה הגמרא תנא תלמיד ותיק היה ביבנה שהיה מטהר את השרץ במאה וחמישים טעמים. אותו תלמיד היה דורש מאה וחמישים טעמים ופלפולים לטהר את השרץ ולהתיר אותו שיהיה מותר באכילה.

צריך להבין מה הפירוש של הדברים, אם השרץ אסור באכילה אז אסור לאכול אותו, בשביל מה צריך מאה וחמישים פלפולים לפלפל כדי לטהר את השרץ שיהיה מותר באכילה רק על פי הפלפולים, הרי התורה אומרת שאסור אז אסור, אם כך למה לפלפל להתיר את השרץ?

אלא אפשר לפרש ולומר כך, הגמרא אומרת (חולין קט:): כל דאסר לן רחמנא שרא לן כוותיה, כשברא הקב"ה את העולם, כל דבר שאסר לנו כנגדו התיר לנו הקב"ה דבר כמוהו. הקב"ה אמר שאסור לאכול דם, מי ששותה דם עובר עבירה. אבל אדם שרוצה לטעום טעם של דם, יכול לאכול כבד שיש בו טעם של דם. ממשיכה הגמרא ואומרת הקב"ה אסר לנו לאכול את החלב של הבהמה, אבל אם אדם רוצה לטעום את הטעם של החלב, יאכל חלב חיה ויטעם טעם של חלב. ועוד אומרת הגמרא הקב"ה אסר עלינו את החזיר, אם אדם בכל אופן רוצה לטעום טעם של חזיר, יאכל מוח של דג השיבוטא ויטעם טעם של חזיר.

אם כך התורה הקדושה אומרת לנו שכל מה שברא הקב"ה דבר איסור, יש כנגדו דבר היתר עם אותו טעם, דם - כבד, חלב בהמה - חלב חיה, חזיר - מוח דג שיבוטא כנגדו. בכל הבריאה כולה יש חלק שהוא מותר ואוכלים אותו וחלק שהוא אסור ולא אוכלים אותו.

אבל צריך לדעת יסוד גדול, "וַאֲתָהּ מְחִיָּה אֶת כָּלֶם" (נחמיה ט, ו) אין דבר בעולם שהוא סתם בלי ניצוצות הקודש, ואתה הקב"ה מחייה את כל הבריאה כולה, בשמש, במנורה, בקיר, בכל דבר יש ניצוצות קדושה שמחזיקים אותו והן החיות של הדבר הזה. למשל, בפרי שאדם אוכל יש ניצוצות קודש, בשתיה שאדם שותה יש ניצוצות קודש, אין דבר בעולם שאין בו ניצוצות הקודש.

מתי אדם שמברך על השתיה או דבר מאכל או אדם עושה מצוה או פעולה בשביל הקב"ה הוא מתקן את ניצוצות הקודש, למשל בשולחן שהאדם אוכל בשבת והוא מברך עליו ברכת המזון, בכסא שהוא יושב עליו ואומר דברי תורה, במיטה שהאדם ישן והוא אוגר כוחות לקום למחרת בבוקר לקיים את המצוות, בכל דבר בעולם יש ניצוצות הקודש רוחניים. מתי שהאדם פורט אותו, הוא מתקן את ניצוצות הקודש שיש בכל דבר ומעלה אותן למקום גבוה וקדוש.

אם כך, יש בתורה ובמצוות את החלק החיובי זה שהאדם קושר את כל מה שעושה לתורה ולקדושה, בכך הוא מתקן את ניצוצות הקודש ופועל לשאוב ולהרים אותן מאותו דבר שבו נמצאים. מצד שני דברים שאסורים באכילה או דברים שאסור לעשות, ברגע שהאדם

וראה אותם ומונע את עצמו מלעשות אותם, הוא מקיים בזה מצוה ומתרומם כי הוא לא עשה את הדבר שאסור לעשות. למשל אסור לאכול לשתות דם, בזה שהאדם יודע שהדם אסור ואוכל כבד כנגד הדם, הוא מרים את אותו כבד שמותר באכילה וגם מרים את הדם שאסור באכילה. כך גם חזיר שאסור באכילה, אדם שאכל דג שיבוטא ויודע שטעם החזיר טעים מאוד, ובכל אופן הוא לא אוכל את החזיר, הוא מרומם את הכוח והתיקון של אותו דבר למעלה גבוהה.

שני הדברים לשני הכיוונים הם לתועלת גדולה, מצד אחד אם האדם עשה מצוה ואכל דבר כשר זו תועלת גדולה אחת. ומצד שני התועלת שהאדם לא אכל דבר שלא כשר, זה גם מרים אותו למקום גבוה וקדוש ביותר.

ויש להבין למה אותו תלמיד היה מפרש מאה וחמישים פירושים לטהר את השרץ למרות שהקב"ה אסר שלא לאכול אותו, כי על מה שמותר לנו לאכול ואנחנו אוכלים ומברכים זה מרים אותנו גבוה, על מה שאנחנו לא אוכלים כי אסור לנו לאכול זה גם כן מרים אותנו גבוה, אנחנו עולים ומתעלים מהטוב ומהלא טוב, משתי הדרכים עולים ומתעלים. לכן צריך את אותו תלמיד שיפלפל מאה וחמישים להתיר לנו לאכול את השרץ.

הסוד שכל יהודי יכול לזכות לאור גדול וישועה לדורות.

תדעו צדיקים, ספר דברים זה אחד מהתיקונים שלנו בחיים. הלכנו שנה לסבל ויסורים בכדי לזכות למתנה הגדולה שזה ספר דברים. זה מתקן את העולם, מנן על העולם, מושיע את כל מי שחלק מהדבר הקדוש והמיוחד הזה. כל אחד יחשוב איך מגדל ומחזק את הסוד הגדול הזה של הדור, כל יהודי יכול לזכות לאור גדול ולישועה לדורות על ידי הסגולה והמצוה המיוחדת והגדולה ששמה ספר דברים. תפיצו, תגדילו, תחזקו, ונראה יחד את ישועת ה' כהרף עין.

שבת היא הכוח הגדול והמאזן בחיים.

שבת נותנת כוח להשיג את כל הני שערים כליל הסדר ולא ליפול בשער הני של הטומאה, שארבע מאות יום רצופים ברשעות מגיעים לשם. וגם אם הגיע האדם למ"ט שערים של קדושה, ברגע יכול ליפול ולרדת ולאבד הכל. שבת היא הכוח הגדול ביותר והמאזן של החיים.

סגולות הרי"ף

סגולה לצאת מכל צרה

יש סגולה חשובה שמובאת ברבותינו הקדושים, אדם שנמצא בבעיה או בצרה או בדבר קשה, בדבר לא טוב, דבר טוב, סגולה אין לצאת מצרה ומהבעיה, מתי שיש לו בעיה יחשוב בדעתו שהמילה "צרה", אם הופכים את המילה "צרה" יוצא "רצה", ואז אדם יחשוב בדעתו את המילה "רצה", וטוב לומר שלוש פעמים את הפסוק (תהלים מ, יד) "רצה ה' להצילני ה' לעזרתי חושה", ככה יאמר את הפסוק הזה שלוש פעמים.

ועוד טוב לומר, "ועת צרה היא לעינך וממנה וישע" (ירמיה ל, ז), ומובא בספרים הקדושים שמתי שאדם מכוון בדעת את "צרה" והופך את האותיות ל"רצה", זה נותן לאדם כוח לצאת מצרה, לצאת מבעיה, לצאת מדברים לא טובים.

רבי חיים הלברשטאם מצאנז, ה"דברי חיים" מצאנז.

מסופר על ה"דברי חיים" מצאנז, הדברי חיים מצאנז היה מלאך השם צבאות, הדברי חיים מצאנז היה קודש קודשים, היה אחד הצדיקים הגדולים שהיו בעם ישראל.

פעם אחת הוא היה צריך כסף לחתן איזה יתומה, הדברי חיים מצאנז היה כל היום מבקש צדקות בשביל אנשים, כל החיים של הדברי חיים מצאנז זה היה צדקות.

פעם אחת היה צריך לחתן איזה יתומה, היה עשיר גדול הוא שלח לו ואמר לו, אין לך ילדים אתה רוצה ילדים, בבקשה תתן לי סכום גדול של אלף רובל לחתן את היתומה. אותו עשיר אמר, הרב יתן לי כמה ימים לחשוב ואני אענה תשובה לרב.

בזמן הזה בא אדם אחר שלא היה עשיר שגם לו לא היה ילדים ואמר לרב, אני רוצה ברכה לילדים. הדברי חיים מצאנז אמר לו, תתן לי מאה רובל (עשרה אחוז ממה שביקש מהראשון), מיד אותו אדם לא חשב ונתן לו.

אמר לו הדברי חיים מצאנז, השנה יהיה לך בן. אותה שנה אותו אדם נפקד בבן שהיה צדיק גדול שקראו לו חיים על שם הדברי חיים מצאנז.

הראשון חזר ואמר אשתי הסכימה, אני אתן אלף רובל. אמר לו הדברי חיים מצאנז, היה ברכה אחת, איבדת אותה. את הבן הזה, את הנש"מ שהיה אפשר להוריד לעולם, מישהו אחר כבר לקח אותה.

אדם צריך לדעת, אם אתה הולך בדרך, אם אתה הולך בקו אחד, בדרך, רגע אחד תעצור אותו, אתה יכול לאבד את הכל.

לכן האדם צריך בכל כוחו להשתדל בכל כוחו להיות דבק בכל כוחו בדרך, כי ברגע אחד הוא יכול לאבד את הכל.

יש סיפור מזעזע על ה"דברי חיים" מצאנז, דברי חיים מצאנז היה מלאך השם צבאות מסופר על הדברי חיים מצאנז שהיה לו תלמיד, היה לו חסיד, שהיה סוחר נעלים גדול. הוא היה סוחר הנעלים הגדול ביותר שהיה בכל אירופה באותה תקופה. פעם אחת הוא נסע עם הדברי חיים מצאנז ברכבת, פתאום רואים ילדה בת שש, שבע, ילדה גויה עומדת ליד הרכבת ובוכה.

אמר הדברי חיים מצאנז לחסיד, לך תראה למה הילדה הזאת בוכה. התקרב לילדה, שאל אותה למה את בוכה. היא אמרה לו, גנבו לי את התיק עם הכסף שלי ואין לי עכשיו כסף לקחת רכבת לחזור לבית שלי, מה אעשה.

אמר לו הדברי חיים מצאנז לתלמיד שלו, תשאל אותה כמה כסף היא צריכה, תתן לה יותר. הוא הלך, שאל אותה כמה את צריכה, אמרה לו כך וכך, נתן לה סכום כפול של כסף. היא אמרה לו תתן לי בבקשה את הכתובת שלך, את השם שלך, אני אחזיר לך את הכסף הזה, אבא שלי איש חשוב ויחזיר לך את זה. אמר לה, לא צריך, תיקחי, שלום, תלכי לדרךך.

עברו כמה שנים אותו סוחר נעליים הצבא של פולין הזמין ממנו סכום עצום של נעלים, כמות עצומה של נעלים לצבא. הכין את הכל, הביאו את הסחורה, האחראי על הסחורה בדק את הסחורה אמר הכל מקולקל, לזרוק את הכל, הפסדת את הכסף. אותה עסקה היתה נזק עצום שהייתה מחזירה אותו לעניות גדולה ביותר.

הוא בא לדברי חיים מצאנז בוכה אמר לו, רבי תראה מה קרה, הזמינו ממני נעלים כל כספי השקעתי פה, עכשיו הם אומרים שזה לא טוב, אני נופל לעניות גדולה ביותר מה אעשה. אמר לו הדברי חיים מצאנז נז תלך לשר הצבא, תדבר איתו. אמר לו, שר הצבא שונא יהודים, הוא ידוע ששונא יהודים שנאה גדולה הוא רק יראה שאני בא לדבר איתו, יהיה יותר קשה ויותר רע.

אמר לו הדברי חיים מצאנז אל תפחד, לך תדבר אותו. אמר לו, לא יקבלו אותי במשרד שלו. אמר לו הדברי חיים מצאנז לך לבית שלו תדפוק לו בדלת. הלך לבית של הסוחר, של המפקד של הצבא והיה רועד מפחד, איך יענה לו, יכול לקחת אותו לבית סוהר, יכול להעניש אותו, איך הוא התחצף לבוא לבית שלו.

הוא דופק בדלת, מי פותח? הילדה שלפני כמה שנים נתן לה כסף בתחנת רכבת, היא פותחת את הדלת ומהר רצה לאבא שלה ואומרת לו, אבא הנה האדם שלפני כמה שנים ברכת נתן לי כסף ולא כתבתי את השם שלו, זה היהודי שסיפרתי לך. אמר לו שר הצבא, מה שתבקש אני אעזור, הצלת את הבת היחידה שלי, מה שאתה רוצה אני אתן. אמר לו, הנעליים. אמר לו, בבקשה כל הנעלים הצבא ישלם אותם כמו שאמרו לך בהתחלה ואין אחרי זה.

זה נס שרואים נס ממש, יש הרבה ניסים לא רואים אותם ממש, המ"עשים טובים שאדם עושה נשארים עם האדם. מעשים טובים שאדם עושה מחכים לאדם לזמנים קשים ביותר שאין לאדם אף ברירה, שאדם נמצא בבעיה גדולה. מעשים גדולים מחכים לאדם לזמנים האלה, לזמנים קשים שיש לאדם סיעתא דשמיא.

אדם צריך להאמין אמונה חזקה ולעשות מעשים מעומק הלב. מתי שאדם עושה מעשים מטוהר הלב ומעומק הלב, הקב"ה נותן לאדם סיעתא דשמיא, הקב"ה עוזר לאדם, הקב"ה מסייע לאדם.

**ספר דברים
מצמיח ישועה!**

לקבלת הספר: 03-792-2548
חפשו: ספר הישועות - ספר דברים